

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXIV | číslo 5 | neděle 29. října 2023

Obsah čísla

Co znamená červená barva

Nepřivolávejme totalitu

Společně za víru a svobodu

Tříkrálová sbírka: Najde se letos dostatek koledníků?

Co by se dalo změnit

Rok plný zážitků

Aktuální farní zprávy

Večer chval

Ze života TOM

Svatomichalská mše

Postřehy z Velehradu

Pouť mě naplnila optimismem do budoucnosti

Svým životem chvalme Pána

Vzpomeňme o Dušičkách

O pilířích naší farnosti

Stopy lásky, které tu po nás zůstanou, jsou opravdu důležité

Také se rádi procházíte o Dušičkách po hřbitově? Já osobně mám toto období moc rád. Hroby rozzářené svíčkami a nazdobené rozličnými květinami a věnci v nás více než jindy vyvolávají mnoho vzpomínek na ty, kteří už nejsou mezi námi, ale my je přesto s vděčností dál nosíme ve svém srdci. Světlo je symbolem nového života, a tak i my máme tu příležitost modlit se za naše zemřelé a vyprosit jim nový život u našeho Pána.

Nedávno při jednom pohřbu u nás v kostele zazněla krásná slova o jedné naší zesulé farnici, kterou když přicházel navštěvovat kněz, radostně jej vítala a v jejím bytě hořelo na různých místech několik svíček. Vždy se moc těšila na setkání s Kristem v eucharistii. A tak i kněz vyběhl pozůstalé k tomu, až budou přicházet k jejímu hrobu, ať jí tam nezapomenou rozžat svíci a také se za ni pomodlit.

Je to už spousta let, co na věčnost ve velmi mladém věku náhle odešla jedna moje kamarádka. Zůstal po ní deníček, ve kterém měla zapsanu krásnou větu, která se mi vepsala hluboko do paměti. Ta věta zněla: „Jediné, co bude opravdu důležité, až odejdeme, jsou stopy lásky, které tu po nás zůstanou.“

V hlavě se mi promítají jména těch, kteří nás v uplynulém období přešli na věčnost. Právě tento čas nás vybízí k tomu, abychom na ně více mysleli ve svých modlitbách. Mnozí z nich ve farnosti opravdu zanechali nesmazatelné stopy. Po celý život se snažili kráčet ve stopách Božích, i když ne vždy to pro ně bylo snadné. I my se máme o totéž snažit. Není to vždycky jednoduché, občas na naší cestě životem klopýtneme, někdy se naše kroky s těmi Božími rozcházejí nebo se nám zdá, že je ztrácíme. Právě tehdy je třeba se mu plně odevzdat, důvěřovat a nechat se jím vést. Vždyť On je přece naše cesta, pravda a život. Kež se nám to daří. ■

Jan Žalčík

Co znamená červená barva

Brzy si budeme připomínat 17. listopad 1989, kterým mimo jiné skončilo období pronásledování a šikanování křesťanů v naší zemi. Nyní žijeme v době nevidané náboženské svobody. Ne všude ale lidé mají takové štěstí, a proto na ně budeme vzpomínat na Červenou středu 29. listopadu.

Rád vzpomínám na prorocství, že až bude Anežka Přemyslovna prohlášena za svatou, zavládne v českých zemích svoboda! A právě 5 dnů před 17. listopadem papež Jan Pavel II. doopravdy prohlásil Anežku Českou za svatou. Manželka byla přímo u toho v Římě a já u televizoru, protože mně byl odebrán můj cestovní pas, abych ho někde „neztratil“. To je jen malá ukážka toho, jaká „svoboda“ tehdy vládla.

Za minulého režimu mně hodně vadilo, že komunisté zakázali vydávání veškeré katolické literatury, včetně Bible. A když něco vycházelo, tak pod státním dozorem. Dopadlo to tak, že např. Katolické noviny mnohdy publikovaly články s budovatelskými komentáři a s obrázky Stalina, Gottwalda apod. Duchovní literatura se musela pašovat ze zahraničí. Určitě se v naší farnosti najdou pamětníci, kteří koncem osmdesátých let obdrželi různými neznámými cestami z bývalé Jugoslávie nádhernou ilustrovanou Bibli pro mládež, za níž neznámý dárce jen prosil o modlitby a odsloužení mše svaté. O to více dnes trpím, když vidím, jak jsou mnozí křesťané lhostejní k nepřeberné a krásné nabídce hodnotných knih a časopisů.

Za socialismu nebylo tolik moderních technologií jako dnes a ani možnost pořádat veřejné akce, nebylo TV NOE nebo rádio Proglas, internet ani mobil, kde by si mohl každý najít vše potřebné i z duchovní oblasti. V současné době poskytují moderní média pro křesťany mnoho dobrých příležitostí, například je možné bez jakých-

koli následků podepsat třeba Petici za manželství muže a ženy, která je k dispozici na internetu.

Jako věřící jsme měli v Otrokovicích omezené možnosti se scházet a když tak za málo důstojných podmínek. Naši mladí neměli možnost zažít o velkých svátých mši svatou v kostele sv. Michaela, kdy si věřící takřka šlapali navzájem po nohách. Větší kostel ale nebylo možno postavit. Na adorace v první pátky v měsíci s otcem Vojtěchem Šimou se sjížděli mladí lidé z celého „zlínského kraje“, protože u nich takovou možnost neměli.

V roce 1987 vznikla petice Podněty katolíků k řešení situace věřících občanů. S jejím organizátorem Augustinem Navrátilkem jsem byl v úzkém kontaktu, a tak jsme v lednu 1988 podali státním orgánům oznámení, že zahajujeme sběr jejich podpisů. Byl jsem překvapený, že nás na místě nezatkli. Stát ale petici mařil, jak jen mohl. Zde v Otrokovicích ji podpořilo celkem 151 lidí. Ještě žijí pamětníci, kteří ji podepsali, ale i někteří ze strachu odmítli. Slovenští katolíci se v roce 1988 odvážili uspořádat v Bratislavě manifestaci za náboženská a občanská práva a svobody. Chtěl jsem se jí zúčastnit, ale tehdejší režim mně vydal na ten den zákaz dovolené a navíc jsem byl přímo „odnesen“ k výslechu na Státní bezpečnosti, abych do Bratislavy nemohl.

Za občanskou i náboženskou svobodu, kterou jsme dostali jako velký dar z nebe, nejsme Bohu dostatečně vděční a zvláště mladí křesťané ji přijímají jako samozřejmost. Připojme se 29. listopadu k Červené středě, jež má za cíl upozornit na to, že většina obyvatel planety je pronásledována pro svou víru. Je to také jedinečná příležitost, jak vzpomenout někdejšího utrpení lidí pro víru v naší zemi a dodatečně upřímně poděkovat za naši současnou náboženskou svobodu. ■

Pavel Záleský

Nepřivolávejme totalitu nazpět

Blíží se výročí tzv. sametové revoluce, kdy zvítězila svoboda slova, ale také neméně důležitá svoboda vyznání víry. Chci proto připomenout nám všem, abychom si uvědomili, že není a nikdy nebylo na celém světě samozřejmostí hlásit se ke své víře v Boha bez bázně a strachu o svůj život a o životy celých rodin. V době totality usilovaly vlády v našem státě o plošnou ateisaci národa.

Znám případy ze svého okolí, kdy snaživi učitelé, kteří se chtěli zavděčit režimu, strhávali dětem řetízky s křížkem z krku. Konkrétně mé mamince, když mě šla přihlásit do náboženství, bylo jí řečeno: „Nekazte děcku život.“ Tím bylo vlastně přiznáno, že ničili životy vědomě. Víru a náboženské vnímání lidí se naštěstí nikdy nepodařilo zcela vymýtit. Přesto byla církev zasažena natolik, že to její chod zásadně ovlivnilo.

V roce 1950 komunisty nazvaná Akce K a poté Akce Ř znamenala rušení řeholních řádů mužských i ženských. Tyto akce těžce poznamenaly kulturní dědictví našeho národa. Kláštery byly vždy pokladnicí vědění a poznání, byly soběstačné a řeholní řády v nich pomáhaly společnosti jak ve vzdělanosti, tak v umění, taktéž uměly učit řemesla, pěstovat víno či starat se o lesy. V neposlední řadě se s velkým citem dokázaly starat o nemocné a jinak postižené lidi. Tyto řády působily též ve školách a všech sociálních zařízeních.

Proto lidé, kteří napadají církevní restituce, vůbec nevědí, o čem je vlastně řeč. Nevědí, jakým obrovským přínosem pro společnost tyto církevní instituce a kláštery byly. V západních zemích tyto kláštery a jejich řeholní řády dodnes obohacují tamní společnost. Dnes už všichni víme, že pro tehdejší KSČ znamenala církev a v ní věřící lidé to, co pro býka nastavený červený hadr. Víra v Boha znamená větší sílu a odvahy, a to komunisté nepotřebovali. Potře-

bovali člověka zlomeného. Dopady ateisace pocítujeme až do dnešních dnů na myšlení, jednání a konání celé společnosti.

V naší vlasti můžeme dnes svobodně přiznat víru v Boha, ale v totalitním světě to není samozřejmostí. Název Červená středa je spojen s mezinárodním památným dnem, kdy vzpomínáme pronásledování lidí všech vyznání na celém světě pro jejich náboženskou víru. Bývá to poslední středa před začátkem adventu. Ten název symbolizuje barvu krve, kterou mnozí pro víru prolili. Jen křesťanů zahynulo napříč stáletími odhadem 75 milionů, z toho 45 miliónů jen ve 20. století (viz heslo Pronásledování křesťanů ve Wikipedii). Křesťané jsou pronásledováni ve státech s totalitním komunistickým režimem jako je Čína, Severní Korea, v afrických zemích s muslimskou většinou, jako je Nigérie, Sýrie, či v některých oblastech Indie, kde se vyznává hinduistický nacionalismus.

Není to jen zabíjení, ale i jiné formy útoku, jako je znásilňování dívek a žen, násilné nucení konvertovat k islámu, fyzické i psychické násilí, nucený sňatek s muslimy, vypalování a ničení křesťanských kostelů a jiné nekalé praktiky a nechutný teror. V současnosti se odhaduje, že na celém světě je takto stíhaných trpicích lidí až 100 milionů. Zvláště bolestná je situace arménských křesťanů v Náhorním Karabachu. Též nynější válečný konflikt Izraele a Palestiny je konfliktem dvou vyznání.

Proto vyjádřeme svou solidaritu s těmito pronásledovanými - svým zájmem o ně, modlitbou i štědrými dary pro zlehčení jejich utrpení a buďme vděční, že žijeme ve svobodě, že můžeme vyznávat svou víru. Svým smýšlením a propagováním nevěrohodných a populistických politiků nepřivolávejme totalitu nazpět. ■

Jana Arbanová

Společně za víru a svobodu

Společně za víru a svobodu je heslo iniciativy známé pod označením Červená středa, která začala v roce 2016 ve Velké Británii a dnes je rozšířená po celém světě.

Smyslem akce, která se letos koná 29. 11. 2023, je veřejně si připomenout všechny, kdo jsou ve světě pronásledováni pro své náboženské přesvědčení. Každý se může připojit a dát v den Červené středy najevo, že lidský život, svoboda a víra jsou hodnoty, ke kterým se hlásí, a současně se staví na stranu těch, kteří pro tyto hodnoty trpí. Proč se k této iniciativě přidat?

- Máme možnost postavit se na stranu Života. Bůh je Dárce a Zdrojem života, svobody a víry. Pokud miluji Dárce, vážím si a chráním jeho dary a pomáhám tyto dary

rozvíjet.

- Máme možnost vyjádřit podporu lidem, kteří nemohou žít ve svobodě a zejména těm, kteří za svobodu a svoji víru trpí.

- Máme možnost prosit za svobodu a víru v naší společnosti a uvědomit si, co mě spoutává a činí nesvobodným a neschopným svědčit o své víře.

- Máme možnost připomenout si a děkovat za oběti těch, kteří trpěli nebo zemřeli za svobodu a víru v naší zemi.

- Máme možnost udělat konkrétní krok na cestě sjednocení, protože se přidáme ke společné iniciativě České biskupské konference, Ekumenické rady církví v ČR a Federace židovských obcí v ČR.

Víc informací najdete na <https://www.cervenastreda.cz/>. ■

Helena Miklová

Najde se letos dostatek tříkrálových koledníků?

Tuto otázku si poslední dobou kladu poměrně často. Každý rok se nás lidé ptají, proč u nich nikdo nechodil. Sehnat dostatečný počet koledníků a jejich vedoucí je pro nás rok od roku těžší. Proto se na vás letos obracím už teď. Máte doma šikovné děti, které chtějí zažít hezký den naplněný dobrými skutky? Prosím, povzbudte je do této aktivity. Pokud mají dobré kamarády, kteří by do toho šli s nimi, pozvěte i je. Rádi uvítáme i dospělé jakožto vedoucí skupinky. Můžete vytvořit rodinnou skupinku a vyrazit koleдовать společně. Letos se chceme více zaměřit i na oslovení lidí mimo farnost. Máte ve svém okolí někoho, kdo by měl zájem se zapojit? Uvítáme vaše tipy. Sběrka proběhne v sobotu 6. ledna, ale začít můžeme už teď. Předem díky za vaši pomoc! ■

Jan Žalčík

Máte nápad, co by se ve farnosti dalo změnit?

Milí farníci, rád bych Vás oslovil jménem pastorační rady. Pokud byste chtěli sdílet své názory o tom, co se v naší farnosti povedlo, nepovedlo nebo máte nové nápady, nebojte se s námi o tyto názory podělit. Obrátit se můžete přímo na o. Pavla nebo můžete oslovit kteréhokoliv člena pastorační rady. Za Vaši zpětnou vazbu na chod farnosti budeme vděční. Společenství farnosti tvoří všichni farníci a chceme, aby naše farnost byla stále živá. ■

Pavel Černošek

Rok plný duchovních zážitků

V letošním roce jsme s klienty Charitního domova zažili krásné chvíle při různých duchovních aktivitách, na které všichni s vděčností vzpomínáme. Rád se o ně s vámi v následujících řádkách podělím.

Naše poutní sezóna začala už v dubnu. To nás otec Pavel pozval na setkání s P. Mariánem Pospěchou v našem kostele. Mnozí jej znají ze sledování TV Noe, a když se dozvěděli o nabídce setkat se s ním osobně, nadšení neznalo mezí. Chvíle s ním strávené v kostele sv. Vojtěcha byly pro nás velkým povzbuzením. Nádherná mše svatá a následná beseda, poutavé vyprávění otce Mariána a jeho temperament a velké charisma, které jsme mohli zakusit naživo, bylo pro nás všechny silným zážitkem, takže ještě dlouho bylo na co vzpomínat.

V červnu jsme putovali na naši každoroční pouť na Sv. Hostýn. Místo, na které jezdívali naši klienti už od dob svého dětství, je prostě naše „srdcovka“. Už při příjezdu jsme žasli nad tím, jak se zde vše postupně mění. Prožili jsme krásnou mši svatou, kterou sloužil místní duchovní P. Ladislav Nosek. Vyslechli jsme od něj povzbudivá slova a prosili o ochranu P. Marie Svatohostýnské pro sebe i své blízké. Domů si každý také nabral zásoby svatě vody, která je nad každou medicínu.

Na začátku září jsme zavítali na Velehrad. Nejprve jsme si prohlédli okolí chrámu za poutavého výkladu našeho otce Pavla, který nám také v bazilice odsloužil mši svatou. Jelikož v té době několik našich klientů pobývalo v nemocnici, tato mše byla sloužena právě za ně. Poté jsme se přesunuli do Královské kaple, kde jsme se modlili u ostatků Antonína Cyrila Stojana a něco si pověděli o jeho životě i probíhajícím procesu jeho svatořečení. Mnozí se ve svých vzpomínkách vraceli do dob, kdy sami jezdívali na hlavní cyrilometodějskou

poutě, kterou v posledních letech mohou prožívat pouze u televizních obrazovek.

A je tu konec září a naše poslední letošní putování. Tentokrát naše kroky vedly nedaleko, do našeho kostela sv. Michaela. Je to místo, které většina našich klientů důvěrně zná. Z jejich úst zaznělo několik dojemných vzpomínek na tento náš chrám a naši farnost. „Ani nevíte, jak jsem šťastná, že jsem se sem ještě mohla podívat. Byla jsem zde pokřtěná, měli jsme tu svatbu i křest našich dětí.“ Někdo další zase vzpomínal, jak sem pravidelně chodíval na mše svaté, s kým sedával v lavici a jak tehdy býval kostel plný, „že se v něm ani pohnout nedalo.“ Také jsme společně zapátralí po jménech svatých, jejichž sochy stávaly tehdy v presbytáři po stranách oltáře. Další zase vzpomínali na hodiny náboženství, hlavně při vzpomínce na P. Pepřika se mnohé tvářičky rozzářily. Pro někoho to zase byla příležitost, jak se po dlouhé době vidět s někým z farnosti, vždyť všichni společně stále tvoříme jednu farní rodinu.

Chtěl bych na tomto místě moc poděkovat. Velké díky patří otci Pavlovi za to, že nás na našich poutích doprovázel, za to, že dokáže našim seniorům rozdávat radost a získat si je svým vřelým osobním přístupem. Velké díky patří i těm z vás, kteří jste našim seniorům na vozičkách poskytovali doprovod. Věřte, že oni vám to oplátí svými modlitbami. A ze všeho nejvíc je třeba děkovat Bohu za to, že se při našem putování nikomu nic nestalo, že nám na našich cestách přálo počasí a že nám Pán vždy poslal dostatek lidí ochotných pomoci.

Na závěr vám všem posílám od našich seniorů pozdrav a těšíme se, že se zase někdy, třeba při některých dalších aktivitách budeme moci společně setkat. Prosíme, nezapomínejte na nás ve svých modlitbách. ■

Jan Žalčík

Aktuální farní zprávy

Milí farníci, velké poděkování patří všem, kdo jste přijali pozvání našich skupinek turistických oddílů ke všem aktivitám k Misijní neděli. Je za tím velké množství času spojeného se samotným vyráběním a prodejem, kde jsou zvaní k zapojení všichni od nejmenších po nejstarší, ale taky všichni, kdo se spolu s nimi modlíte např. v sobotu večer v rámci Misijního mostu po celém světě.

Rád bych vás pozval k nahlédnutí do toho, co se ve farnosti připravuje. Pravidelně se snažíme aktualizovat nástěnky, kde najdete kromě pozvánek na nejbližší akce taky úmysly mší svatých na tento měsíc nebo kalendář s výhledem na několik měsíců. Tyhle všechny informace jsou rovněž aktualizovány na našem farním webu www.farnostotrokovice.cz.

Z nich zde zmíním **slavení tzv. Dušiček 2. 11.** Zde je dovoleno všem kněžím slavit 3 mše sv. právě na úmysl modlitby za zemřelé. Proto budou v tento den v naší farnosti tyto mše sv.: 10:00 na Charitě, 17:00 v Kvítkovicích a 18:00 u sv. Vojtěcha. **Dušičková pobožnost bude 5. 11. v 15:00 na hřbitově v Kvítkovicích.**

Od 2. do 8. 11. je možné taky získat pro zeměděle plnomocné odpustky za podmínky účasti na mši sv. s přistoupením k přijímání a návštěvou hřbitova. Pokud tedy víme, že některý den z vážných důvodů tuto podmínku nebudeme moci splnit, můžeme jej nahradit už v týdnu od 25. 10.

Mše u sv. Michaela

S přechodem na zimní čas a taky s ohledem na finance a šetření energií, kdy vytápění v kostele sv. Michaela je akumulací kamny (i P. Pleskač upustil od tohoto způsobu topení), budou sobotní mše sv. v zimním období u sv. Vojtěcha.

Letošní Vánoce

Letos nám vychází slavení 4. neděle adventní přímo na 24. 12. na Štědrý den. I zde máme kněží dovolení sloužit 4 mše svaté. Protože máme být na mši v neděli a pak v zasvěcené svátce, mezi které patří taky slavnost Narození Páně 25. 12., budou mše svaté takto:

- 24. 12. – 4. neděle adventní: 7:30 u sv. Vojtěcha, 9:00 v Kvítkovicích, v 15:00 dětská u sv. Vojtěcha a ve 22:00 půlnoční u sv. Vojtěcha.
- 25. 12. – slavnost Narození Páně: 7:30 u sv. Vojtěcha, 9:00 v Kvítkovicích, v 10:30 u sv. Vojtěcha

Zapisování intencí

S ohledem na dlouhodobou nemoc kněží v našem okolí, kdy pak je potřeba zastupovat z širokého okolí (ve všední dny pak zastupující kněz slouží více mší, v neděle přijíždí např. někdo až z Olomouce, což ovšem opět může vést k vyčerpání a nemocem u zastupujících kněží), bude zapisování intencí v naší farnosti na 3 měsíce. Důvodem je v budoucnu v případě nemoci nebo potřeby zástupu jinde možnost změny mší sv. ve farnosti podle aktuální potřeby a taky možnost přepsat neodsloužené mše sv. do následujících nejbližších měsíců.

Příprava na biřmování

Informace k přípravě na biřmování, která začne od ledna 2024, jsou k dispozici na farním webu nebo v zákristii. Přípravou může projít i ten, kdo si chce prohloubit svůj duchovní život a u biřmování již byl. Přihlašování je možné do konce listopadu u o. Pavla.

Křty a pohřby za poslední období

Křest: Lukáš Borýsek

Pohřby: Naděžda Janečková, Libor Uhlár, Helena Chmelařová ■

O. Pavel Šupol

Večer chval ve farním kostele

V pátek 8. září při příležitosti svátku Narození Panny Marie připravili naši mladí Večer chval, který se konal po mši svaté. S bolestí v srdci jsem pozorovala, jak lidé houfně odcházejí po bohoslužbě domů. Někdo možná pro zdravotní potíže, někoho snad lákala vidina dobré večere, pro jiného možná to není ten správný šálek kávy. A tu mne na mysl přišel zpěv z Taise: „Zůstaňte zde a bděte se mnou, bděte a modlete se, bděte a prostě“. Ano, zůstali farníci, kterým srdce přetéká vděčností za přijatá dobrodíní, a ti, kterým je radost z Hospodina jejich silou (srov. Neh. 8,10) nebo ti, co chtěli ocenit snahu naší scholy připravit pro Pána pěkný večer nacvičením nových písní s hlubokými myšlenkami.

Zůstal i náš malý ministrant Jelisej. Pán nehledí na množství, ale je mu jistě milý ten, který má touhu vyjádřit své díky i zpěvem písní, protože jak se říká, kdo zpívá, dvakrát se modlí. Na stolíku byly připravené listy papíru, kde jsme měli možnost vyjádřit chválu Bohu. A protože Jelisej ještě psát neumí, vyjádřil svoji vděčnost malováním.

Jeden z obrázků mi přišel ukázat dozadu pod kůr. Nakreslil sebe a pastora, jak mi šeptl do ucha. Náhle zvedl obě ruce s bílým listem papíru a pohyboval se v rytmu písně, zkrátka poskakoval a tančil radostí. Jaká to dětská upřímnost a bezprostřednost! Náš ministrantík měl v obou rukách nad hlavou bílý list papíru jako svůj bílý prapor, bílá znamená čistotu.

Dříve jsem nechápala, co znamenají vlající prapory v rukou chválících lidí. Nyní vím, že je to jiný způsob chvály a uctívání, jimi se vyjadřují slova písně nebo to, co ani slovy vyjádřit nemůžeme, a to vše ve svobodě Božích dětí. Protože chvála patří jedině Bohu, srdečně děkuji naší schole za tento večer plný krásných písní i mluveného slova, kde bylo názorně vyjádřeno, proč Bůh dopouští v našich životech různé ne-

příjemnosti a těžkosti. Slova jedné písně zní: „Bůh přebývá ve chvále svého lidu, má rád, když jeho jméno vzýváme, svou důvěru slož u něj a chválu Bohu vzdej“ a On tu skutečně působí, mohli jsme načerpat Boží pokoj a radost, kterou nejvíce dokázal projevít ten nejmenší chválič z nás - Jelisej. Jsem si však vědoma, že nejen slovy písně, ale především životem v lásce se stáváme Boží chválou.

Jenže život není lehký a plnit největší přikázání lásky v běhu všedních dní je mnohdy těžké. Papež František na toto téma říká: „Potřebujeme dnes něhu Matky Boží, abychom pochopili všechno, co po nás Ježíš chce. Není snadné to žít.“ Příkladem nám právě může být Panna Maria, jako vzor vytrvalosti v nesnázích a těžkostech, která nám pomůže svou přímlovou, když bereme do rukou růženec.

Jen pomysleme, kolika těžkými, problémovými, téměř beznadějnými, stresovými situacemi si musela projít. Jak jí muselo být, když ji chtěl Josef opustit, když poslouchala Simeonovo proroctví, když Božího Syna musela porodit v chlévě, když honem utíkala do Egypta, jak se asi cítila, když kvůli jejímu dítěti dal Herodes zabít tolik malých dětí, když se jí Ježíš ztratil v chrámě. A co teprve její úzkost při pašijových událostech - odsouzení nevinného syna, bičování, Golgota, ukřižování.

Ve všech bolestech a těžkostech Matka Boží vytrvala ve víře, v důvěře v Boha a v přesvědčení, že vše se děje z Božího dopuštění, že Bůh o všem ví. Panna Maria nám pomůže v našem duchovním boji, ona nám nejlépe rozumí. Pokorně se k ní obracejme s prosbou o přímlovu a chvalme Pána, jak nám to jen půjde. Prožili jsme krásný růžencový měsíc a nyní nastává dušičkový čas, dobře využijme čas nám Bohem daný. Přeju vám požehnané podzimní dny. ■

Miloslava Zlatušková

Ze života turistického oddílu

Jak jistě víte, pod kostelem a v jeho okolí se každý týden scházejí TOMíci – děcka a mládež v rámci Turistického oddílu mládeže TOM 1419 Otrokovice. Celý oddíl se dělí na 3 skupinky holek a 3 skupinky kluků podle věkové kategorie. Každý týden se sejdou, hrají hry, plní svou celoroční hru, jezdí na výpravy a mnoho dalšího. O co tedy půjde v jednotlivých skupinkách letos?

Skupinky v našem oddílu

MYŠKY (předškolačky – druhačky)

Z myšek se staly tajné agentky! Nejdříve však musí být proškoleny na agentské akademii. Až budou mít nasbírané odznáčky za získané dovednosti, začnou se vydávat na tajné mise. Budou řešit nejrůznější záhady, dopadat zločince... Dávejte si na ně pozor!

TYGŘÍCI (předškoláci – druháci)

Tygříci nahlédnou do dob rytířů, dokonce se jimi i na rok stanou! Správný rytíř musí mimo jiné mít spoustu polností a dobytého území. Proto budou tygříci mezi sebou o tato území bojovat. Kdo ovládne celé město, vyhrává.

ŽABKY (3. – 6. třída)

Žabkám se letos prodloužily prázdniny. Cestou na Jamajku se jejich letadlo zřítilo na opuštěný ostrov. Holčákům nezbyvá nic, než ovládnout Desatero ostrova – deset dovedností, bez kterých se na tajuplném ostrově neobejdou. Určitě je někdy využijí, třeba na táboře. Bude to boj o přežití.

ŽRALOCI (3. – 6. třída)

Žraloci se pro letošek stali závodníky Formule 1 a bojují o post mistra světa Tomácké sezony 2023/24. Nemají to vůbec jednoduché, konkurence je velká a závod je čeká každou schůzku. Nejprve je potřeba vydělat pořádný balík peněz, aby měli pro závod všechny potřebné komponenty. Kluky během závodění postihuje nemálo

komplikací. Udržet se na špičce žebříčku nebude žádná brnkačka.

SLUNÍČKA (7. třída – 2. ročník na SŠ)

Nebát se udělat krok vedle, vyjít z komfortní zóny, zkusit něco nového... To všechno a mnohem více čeká nejstarší skupinka holek - Sluníčka. Každý týden dostanou výzvu, se kterou si můžou ozvláštnit školní dny. Kdo daný úkol, ať už je sebešlejší, splní, posouvá se na hrací ploše. Takže až uvidíte některou z holek dělat něco neobvyklého, víte, o co jde.

POTKANI (7. třída – 2. ročník na SŠ)

Potkani, zpravidla jako vždy, ani letos nejdou cestou pravidelného plnění celoročky. Během tohoto školního roku budou mít kluci nemálo výzev, kterými se přiučí něco nového, nebo se zdokonalí v tom, co už částečně umí. Výzvy však nebudou prospěšné jen pro ně samé, ale i pro jejich okolí. Potkani se letos vrhnou i do témat, která je zajímají a kterými se třeba i něco nového přiučí a dovědí. Jádru pudla se ovšem kluci doví až na následující víkendovce.

Akce oddílu, které proběhly

VÍKENDOVKA VEDOUČÍCH (1. – 3. 9.)

Celý následující oddílový rok je potřeba naplánovat a ten předchodí zhodnotit. Proto jsme se s vedoucími vydali na víkendovou akci do Holešova. Rozebrali jsme plusy a mínusy tábora, dali si zpětnou vazbu k proběhlým akcím a ty budoucí si rozdělili, stejně jako oddílové úkoly, které každý z nás má. Nechyběla ani zábava! Zahráli jsme si hry jako za mlada, ogrilovali maso, vykládali u ohně... Snad toto víkendové snažení stálo za to a následující rok se vydaří!

BRIGÁDA KUSALÍNO (8. – 10. 9.)

Naši klučiči vedoucí byli povoláni do Vsetínských Beskyd, aby společně upravili část žluté turistické stezky u okolí chaty

Svatomichalská mše

Je pátek 29. září a ve starém kostele probíhá svatomichalská mše. Sice dětská, protože je pátek, ale slavnostní, protože je svátek sv. Michaela, patrona kostela. Účast je celkem hojná, některé malé děti zde jsou poprvé a nevěřicně se rozhlížejí, co za prafavý kostel to je a jestlipak se do něho vejdem.

Čtou se hned dvě čtení, jedno o sv. Michaelovi, o. Pavel o něm i káže a z mobilu pouští do mikrofonu básničku, kterou nahrál u staré paní Měrkové, která je sice už jen ležící, ale tu básničku si pamatuje od svého dětství, tedy asi 80 let. Připomínáme si pak modlitbu ke sv. Michaelovi, prosíme knížete nebeského vojska, aby svrhl satana – jistě víte kam, holky s kytarou a flétnou obstarávají zpěv, ministranti nakuňují ol-tář, zní varhany.

Mně ale místo zbožné účasti na mši svaté v hlavě běžely vzpomínky na dobu před 50, 40, 30 lety. Vzpomínal jsem na našlapaný kostel, kde jsme stáli hlava na hlavě, lapali po dechu a kde nás často vyváděli v mrákotách ven, některé i vynášeli. Vzpomínal jsem na stařečka Doležala, který v tom kostele o Vánocích zemřel přímo u jesliček, stály tehdy ve výklenku, kde je dnes Panna Maria. Na pana Svojanovského, jehož mohutná postava se ne a ne sméstnat do lavic. V duchu jsem viděl Pav-

la Čecha, který tady ministroval jako dítě školou povinné, a nezřetelně také jednu paní, která stávala vzadu, a když jsme se snažili zašít se za sloupy, nekompromisně nás posílala dopředu.

Vzpomínal jsem na pátera Frélicha, který ve starém kostele strávil celou svou otrokovickou éru, na pátera Lyčku, jak se marně snažil přimět neznámého muže, který vešel do kostela, aby si sundal čepici, nebo na pátera Škrábala, který při kázání pochodoval podél schodku od sakristie ke kapliče a zpět. Také na kostelníka pana Hradila, který se mezi námi těžce prodíral, když vybíral do kasičky.

Starý kostel je pro mě němým svědkem mého dětství a mládí, připomínkou prvního svatého přijímání, pro jiné také připomínkou křtu, svatby nebo i posledního rozloučení.

Ze vzpomínek mě vytrhuje až přijímání – tlačíme se u něho stejně jako před padesáti lety, místa je tu přece jen málo, a tím film končí, jen titulky mu chybí. Vycházím z kostela ven do teplého podzimního večera a představuju si, jak ty malé děti, které dnes zpívaly, budou za desítky let vzpomínat: „Jo, to ještě někdy bývaly mše ve starém kostele.“ ■

Pavel Ludvík

■ *Dokončení z předchozí strany*

Kusalíno. Dostat všechno náradí na horský hřeben nebylo jen tak, ale s pomocí oddílového terénního auta to byla brnkačka. Zato při čištění žluté turistické trasy od polomů a keřů si chlapi pěkně mákli. Zásoby Kofoly, která tato obnovování turistických tras s názvem „Stežky z lásky“ zaštiťuje, a pěkné počasí udržovaly celý víkend dobrou náladu. Tak někdy vyrazte na výlet k „odbočce ke studánce“ a přesvědčte se na vlastní oči, kolik práce kluci odvedli.

INDIÁNSKÉ TOTEMY (15. – 17. 9.)

Co jsou to Totemy? Je to mezioddílové klá-

ni, ve kterém se různé oddíly poměřují v orientaci v lese, taktice a ve sportovní kondičce – jinými slovy, 24hodinová hra, při které účastníci uběhnou nebo nachodí desítky kilometrů lesem, porovnají se v rychlosti, mrštnosti, schopnosti maskování a největší výzvou je pro mnohé přežít v přírodě. Během celé hry si oddíly navzájem kradou ze dřeva vyřezané totemy. Z našeho turistáku se letos na akci vydalo 6 Potkanů, 2 Slunka a 2 vedoucí. Ručně vyřezávaný putovní totem sice náš tým nezískal, ale i 2. místo je obrovský úspěch. ■

Anička Janotová

Pouť na Velehradě

V sobotu 7. října se na Velehradě konala pouť zlínského a vizovického děkanátu za obnovu rodin a nová kněžská a řeholní povolání. Program měl tři části: po úvodní adoraci následoval blok otázek na otce biskupa a na závěr proběhla slavnostní mše svatá.

Pouť mě naplnila nadějí do budoucnosti

Jen někdy má člověk příležitost mimořádným způsobem potěšit oči i duši krásou Božího stvoření. Občas si potřebuji dopřát odstup od všedních starostí, a tak jsem využila pozvání na tradiční pouť za obnovu rodin a nová kněžská povolání a vydala se navštívit svůj oblíbený Velehrad. Po příjezdu jsem nejprve vyšla nahoru ke křížů u vinic, kde je hezký pohled na Modrou a dál na široce zvlněnou krajinu rodné Moravy. Věže baziliky jsou nadosah a velké nebe se zdá blízko. Ráda se na toto malebné místo vracím.

Potěšena krásou přírody jsem odešla do chrámu k nejsvětější svátosti oltářní vzdát chválu a dík a prosit za své blízké. Velebné ticho střídaly přímluvy pana biskupa a kněží a jemné hlasy scholy. Po ukončení adorace odpovídal přímo v bazilice biskup Josef Nuzík na otázky věřících. Většinou se dotýkaly závažných problémů současné církve. Líbilo se mi, že jeho odpovědi dávaly naději na řešení „v dob-

rém“. V duchu vzájemné vstřícnosti, naslouchání, povzbuzování, sebedarování. Velmi mu fandím, kéž mu Pán žehná a dopřeje mnoho úspěchů v náročném poslání.

Příjemné poutní odpoledne nakonec završila mše svatá. Plná bazilika a mnoho rodin s dětmi mě potěšily a naplnily nadějí do budoucnosti. Víím, že není jen tak všeho nechat a jet na pouť. Dříve narození musí přemoci zdravotní problémy, mladí jsou zavaleni pracovními nebo školními povinnostmi, jiní zase třeba pečují o blízké. Našlo se však ještě dostatek těch, kdo překážky překonali.

Odjížděla jsem domů s radostným pocitem a sdílela jej s usměvavými poutníky, s nimiž jsem se cestou seznámila. Paní byla z Uherského Hradiště a pán z Malenovic. Povíдали jsme si o panu biskupovi a dění v našich farnostech a loučili se jako přátelé. Bylo to milé zakončení pouti. ■

Eva Botková

Hrst postřehů účastníků velehradské pouti

- Biskup Josef na pouti řekl, řekl skutečný život není to, o čem se píše na internetu a v novinách. Záleží spíše na tom, jak já právě dnes ho dokážu svým jednáním naplnit.
- Silný okamžik pro mě byl, když bazilikou zněla modlitba Otče náš. Modlili jsme se ji ne jako jednotlivci, ale společně s dalšími sestrami a bratry z naší farnosti, s lidmi z okolních vesnic a měst, s náhodnými návštěvníky Velehradu, s našimi kněžími v čele s biskupem Josefem. Zdálo se mi, že ta modlitba se jakoby dotýkala nebe, opravdu duněla celým chrámem a já věřím, že ji Pán Bůh přijal.
- Pouť se konala v den svátku P. Marie

Růžencové, který se slaví na památku její pomoci křesťanům v roce 1571 při námořní bitvě proti Turkům u Lepanta. Pan biskup Nuzík se o tom zmínil a zdůraznil, že růženec je skutečný poklad a že právě dnes je tato modlitba aktuální vzhledem k probíhajícím válkám.

■ Při vstupu do baziliky na Velehradě mám vždy pocit úcty a důstojnosti k tomuto nádhernému uměleckému dílu, které v těchto dnech umocnila ještě úžasná atmosféra při vzpomínkách na „tatička“ arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana. Myslim, že i on by měl velkou radost, že i po 100 letech jeho výročí úmrtí se na něho

stále vzpomíná s láskou a obdivem, což bylo vyjádřeno společným zpěvem a velkou silou modlitby. Jeho životní motto „modli se a odpouštěj“ by mělo být příkladem pro nás všechny na celý život...

■ Velmi obdivuji a vážím si otce biskupa Josefa za jeho otevřenost, lidskost a moudrost. Vyjadřoval se i k velmi obtížným otázkám jako jsou např. odchody kněží, manželství pro všechny apod. Velmi se mi taky líbil poslední dotaz, za co by kněží byli rádi, kdyby se jim od farníků dostávalo. Protože v dnešní době umíme spíše

nadávat a kritizovat. Odpověď otce biskupa bychom si měli asi zapamatovat všichni. Kněz nepotřebuje, abychom ho vychvalovali, kněz čeká, že mu nějakým způsobem ukážeme, že ta jeho oběť, ke které se rozhodl, nebyla marná. Myslím si, že zde patří i přijmout ho takového, jaký je, modlit se za něj a jak říkal otec biskup, pro něj osobně bylo vždy největší radostí, když k němu přišel jeho farník ke zpovědi. Když kněz může se svými farníky prožívat jejich osudy, jejich problémy i radosti. Když kněze bereme opravdu jako otce. ■

Svým životem chvalme Pána

Farnost v Kobylisích v Praze je mi velice sympatická. Je to jednak tím, že v ní žije naše dcera s manželem a vnukem. Také mne upoutává jejich farní zpravodaj Kobylístek, který je velmi inspirující – například poměrně dlouhými rozhovory s některými farníky. Člověk se v nich dozví o jejich soukromém životě, o tom, co pro farnost dělají, jaké při tom mají problémy apod. Něco takového si u nás nedokážu představit. Když jsem se v minulosti o něco podobného pokusil, oslovení farníci mě hnali pryč... Nevadí, FOM má zas poměrně dobré zpravodajství o farních akcích, a to v Kobylisích nemají.

Sympatičtí jsou mi i salesiáni, kteří tam slouží. Tento řád má často velmi svěží,

neotřelý a realistický pohled na svět. Na jaře jsme tam byli v neděli na mši, a P. Radek Gotwald, kterého známe ze Zlína, na závěr místo obvyklého „Jděte ve jménu Páně“ řekl: „Jděte domů a svým životem chvalte Pána“. Rozhodl jsem se, že to zkusím, ale hned odpoledne jsem se chytl s manželkou a bylo po předsevzetí.

V promluvě mimo jiné vyslovil názor, že člověk by měl mít v hlavě dobře srovnané hodnoty. Jako příklad uvedl Italy, ti to prý mají srovnané velmi dobře. Na prvním místě je fotbal, na druhém jídlo a třetím Pán Bůh. Vyzval nás, abychom se Pána Boha pokusili posunout o stupínek výš. Tak vám jeho výzvu předávám. Zkusme to! ■

Pavel Ludvík

Vzpomeňme o Dušičkách

Od posledních Dušiček jsme se v naší farnosti rozloučili s těmito farníky:

Věra Petrová, Varburga Koudelová, Jaroslav Žůrek, Hedvika Žáčková, Eva Štěpaníková, Josef Žáček, Jindřiška Lacigová, Božena Tkáčová, Anna Kubičková, Jindřich Miklošek, Ludmila Pospíšková, Tomáš Holčík, Marie Budínová, Teodor Mikulášek, Alois Orlita, Drahomíra Janotová, Irena Vymětalíková, Ladislav Koryčan, Marie Příkrylová, Jaroslava Matyášová, Josef Vyoral, Naděžda Janečková, Libor Uhlár, Helena Chmelařová

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 734 263 904. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnostotrokovice.cz>. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Martina Fabriková. Obsahová korektura: Pavel Ludvík. Ilustrace: Pixabay. Uzávěrka dalšího čísla: 3. 12. 2023. Vydání dalšího čísla: 17. 12. 2023.

O pilířích naší farnosti

Milí farníci, nejsem členem naší otrokovické farnosti tak dlouho jako někteří z Vás. Vrátil jsem se do Otrokovic v roce 1989 jako čerstvý konvertita, proto si nic před tímto datem nemohu pamatovat. Přesto se do své úvahy pustím. Budu psát jen o lidech, kteří již v naší farnosti nepůsobí, buď již zemřeli, nebo působí jinde.

- První, kdo mi vytane na mysl, je mons. Vojtěch Šíma. Jeho vedení farnosti, jeho laskavý, ale pevný přístup a především jeho promluvy jsou ve mně nesmazatelně zapsány.

- Chybí nám energie a tah na branku Josefa Janoty. On to byl, kdo vybudoval turistický oddíl mládeže, kdo byl u vzniku časopisu *Nezbeda* a mohl bych pokračovat.

- S vděčností vzpomínám na Antonína Hubáčka, pod jehož taktovkou jsme ve sboru v devadesátých letech zpívali.

- Před pár lety odešel na věčnost pan Antonín Galatík, věrný křesťan, uznávaný odborník, bývalý člen rady Otrokovic.

- Se Zdeňkem Kvasnicou jsme se rozloučili loni. Jeho dobrá nálada, energie a humor vždy každého pohladily. Slovní spojení „Kvasnicova rovinka“ mám uloženo v srdci i v nohách.

- Pan Josef Vyoral zemřel letos. Dodnes vidím jeho úsměv, se kterým mi přiděloval práci na stavbě nového kostela. Měl neuvěřitelný přehled a vždy jsem měl pocit, že moje pomoc je velmi důležitá.

- Za zdánlivě „obyčejné farníky“, kteří už tu nejsou, jmenuji paní Budínovou. Její energie, práce pro seniory, ochotné ruce tu chybí.

- Letos zemřel také náš trvalý jáhen, pan Alois Orlita. Až zpětně jsem si uvědomil, co všechno tento skromný a usměvavý muž pro nás dělal.

- Nechci uvádět všechny bývalé faráře a kaplany. Za všechny jmenuji Josefa Zelinu, který tady sloužil nejdéle. Byl úplně jiným farářem, než je o. Pavel. Použiji označení od lidovců: Klidná síla.

Rozepsal jsem se a mohl bych uvádět další jména. A to nepíšu o těch, kteří stále slouží. O lidech, kteří slouží u oltáře, v sakristii, kteří vybudovali Charitu, učí náboženství, organizují akce, uklízí v kostele, modlí se v mnoha společenstvích. Stejně tak neuvádím jména obětavých lidí, kteří vedou oddíly TOM, starají se o hudbu, čistá kostelní roucha, pořádají zájezdy, promítají písničky při mších a filmy pod kostelem nebo pečují o náš farní časopis. A to vše samozřejmě pod vedením otce Pavla, na jehož činnost by mi celý Fom nestačil. Jsem opravdu rád, že patřím do naší farnosti. Pořád se tady něco děje. Pokusím se na závěr vyslovit tři myšlenky.

První je poděkování. Děkuji vám, kteří sloužíte, za vaši námahu. Děkuji vám za chvíle, kdy překonáváte svoji únavu a pouštíte se do práce pro druhé. Věřím, že žádná taková činnost není malá, všechno má svůj hluboký význam a je součástí společné naší a Boží tapiserie se jménem Život v lásce.

Druhá je výzva. Zapojte se. Přiložte ruku ke společnému dílu. Máte nápad, jak něco nového přinést nebo něco starého zlepšit? Sem s ním. Vnímáte, že nějaká aktivita v kostele potřebuje rozhybat? Tak dojděte a podepřete ty, kteří potřebují pomoci nebo vystřídat. Věřte, odměna bude bohatá, náš Bůh je velkorysý.

Třetí myšlenkou je sen. Zavřeme oči a představme si naši farnost za třicet let. Bude stále živá? Bude možno zde nalézt Boha? Budou tu stále lidé, kteří slouží? Kteří rozdávají svůj čas, svoji námahu, sami sebe pro druhé? Věřím, že tomu tak bude. Není nic lepšího, než náš příklad. Jestliže naše děti a vnuci uvidí naši aktivitu, půjdou v našich stopách. A budou na nás vzpomínat se stejnou vděčností, s jakou vzpomínáme my. Naše farnost bude přitahovat světlem, silou a radostí Božích dětí. ■

Petr Staněk